

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

גיליון 315 • ערב שבת קדש פְּרִשְׁת בַּמִּדְבָּר • חג-השְׁבֻעוֹת, תשע"ח

מערכת 'נשמתא דאורייתא'

מְבַרְכֶת אֶת כָּל הַהוֹרִים וְהַיְלָדִים הַיְקָרִים, בְּכִרְכַת "קַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּשִׂמְחָה וּבִפְנִימִיּוֹת!"

לְלַמַּד תּוֹרָה עִם כָּל כּוֹחוֹת הַנַּפְשׁ!

יְלַד/יְלָדָה: בְּהַתּוֹעֲדוֹת חַג-הַשְּׁבֻעוֹת בִּשְׁנַת תרצ"ו דָּבַר כְּבוֹד-קַדְשֵׁי אַדְמו"ר הַקּוֹדֵם, עַל כֶּן שֶׁלְּכָל אֶחָד וְאֶחָד הַכְּרַחֲי שִׁיחֶיהָ שַׁעוֹר גְּמָרָא בְּעִיּוֹן. כְּלוֹמֵר, לְמוֹד קְבוּעַ שֶׁל גְּמָרָא - בְּעַמְקוֹת.

הַעֲבָדָה שֶׁהַרְבֵּי הַקּוֹדֵם אָמַר זֹאת בְּחַג-הַשְּׁבֻעוֹת, מְדַגֵּיֶשָׁה אֶת הַקִּשּׁוֹר בֵּין חַג-הַשְּׁבֻעוֹת וּבֵין לְמוֹד תּוֹרָה בְּעִיּוֹן דְּוָקָא.

מֵדוּעַ חֲשׂוֹב כָּל-כֶּן לְלַמַּד תּוֹרָה בְּעִיּוֹן וּבְעַמְקוֹת?

וּבְכֵן, כְּלָנוּ יוֹדְעִים שֶׁכָּל יְהוּדֵי וַיהוּדֵי מְחַיֵּב לְלַמַּד תּוֹרָה, בְּכָל רִגְעַ אֲפֻשְׁרֵי. אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ שְׁעָה פְּנוּיָה וְהוּא אֵינוֹ מְנַצֵּל אוֹתָהּ לְלַמּוֹד תּוֹרָה, עוֹבֵר עַל עוֹוֹן 'בְּטוּל תּוֹרָה'.

הַעֲנִין הוּא שְׁלֹא רַק חֹסֵר נְצוּל שֶׁל זְמַן נֶחְשָׁב 'בְּטוּל תּוֹרָה'; גַּם חֹסֵר נְצוּל שֶׁל כְּשֵׁרוֹנוֹת הֵרִי הוּא 'בְּטוּל תּוֹרָה'.

אָבָא/אָמָא: אָדָם שֶׁמְסַגֵּל לְלַמַּד תּוֹרָה בְּעִיּוֹן וּבְעַמְקוֹת, אֵךְ בַּפְעַל הוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה זֹאת אֶלָּא מְסַתְּפֵק בְּלַמּוֹד תּוֹרָה קְלִיל וְשֻׁטְחֵי - הֵרִי הוּא 'מְבַטֵּל תּוֹרָה'.

זֶה אוּלַי יִשְׁמַע מְפַתֵּיעַ, אֲבָל כֶּן נִפְסַק לְהִלְכָהּ: מִי שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בִּרְךְ אוֹתוֹ בְּכְשֵׁרוֹנוֹת טוֹבִים וּבִהְבָּנָה בְּרִיאָה, וְהוּא אֵינוֹ עוֹסֵק בְּחֻלְקִים הַעֲמָקִים שֶׁל הַתּוֹרָה, אֶלָּא לומֵד אֵךְ וְרַק אֶת הַחֻלְקִים הַיּוֹתֵר קְלִים שְׂפָה (גַּם אִם הוּא עוֹשֶׂה זֹאת מְבַקֵּר עַד לְיִלְהָ!) - הֵרִי הוּא עוֹבֵר עַל עוֹוֹן 'בְּטוּל תּוֹרָה'.

הַסַּפָּה לְכֶךָ הִיא, שֶׁכְּאַשֶׁר אֲנַחְנוּ לֹא מְשַׁקֵּיעִים אֶת כָּל הַשְּׂכָל וְהַהֲבָנָה שֶׁלָּנוּ בַּתּוֹרָה, זֶה כְּאֵלוֹ שֶׁרַק חֲצֵי מְאֵתָנוּ לומֵד תּוֹרָה. וְכֵה עִם הַחֲצֵי הַשְּׂנִי? - הַחֲצֵי הַשְּׂנִי שֶׁלָּנוּ... 'מְבַטֵּל תּוֹרָה'!

יְלַד/יְלָדָה: יוֹתֵר מְזָה:

ומי עוד קשור ליום הזה והוא נפטר ונולד באותו תאריך בשנה?

9. במה היו מביאים את הבכורים: א) העשירים, ב) העניים?

10. מי כתב את מגילת-רות?

אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...
אֵלֶּכָּה עִתְּכֶם וְעִתְּכֶם וְעִתְּכֶם...

© creative print

להקדשות ולמנויים להערות והארות ניתן לפנות (בהודעות) למס' 052-3047770

✂ ✂

גיליון 315 במדבר

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

(מהר"ש) כל שנה - לחג-השבועות. שנה אחת הגיעו לקראת החג אל הרבי (מהר"ש) חסידים רבים, ור' פרץ חשש שמא בגלל הקהל הרב לא יתאפשר לו להכנס ל'יחידות' עם הרבי, לפני החג. בעודו טרוד במחשבותיו, נגש אליו פתאם הגבאי ומסר לו פי הרבי מזמינו אליו ל'יחידות'.

כשנכנס ר' פרץ אל החדר, התאונן לפני הרבי (מהר"ש) על כי הוא "כלי ריק, מלא בושה וכלימה". ענה לו הרבי, כי "כדי להרגיש כך, מְכַרְחִים לְהִיֹּת 'בעל מדגה'...". כעבור רגע שאלו הרבי: "האם אתה נוהג לומר יום-יום תהלים מתוך בכיות?". ר' פרץ ענה כי אכן כך הוא עושה. אמר לו הרבי (מהר"ש): "המשה לומר מדי יום שני פרקי תהלים בבכיות. אכל לקבלת-התורה - צריך ללקת בשמחה!".

סבת הבכי

כ"ק אדמו"ר מהר"ש הלך פעם אחת בליל חג-השבועות אל דודו, ר' חיים-אברהם, בנו של כ"ק אדמו"ר הזקן, לברכו בברכת החג. הוא מצאו יושב ועיניו זולגות דמעות. אמר לו הרבי: "הלוא חג היום, ולמה תבכה?".

השיב ר' חיים-אברהם: "שמעתי מאבי תורה על הפסוק 'תספרו חמשים יום' - שכאשר סופרים את ארבעים ותשעת הימים של ספירת-העמר, מגיעים ביום החמשים, בחג-השבועות, לגלוי שער הנון ('תספרו' מלשון אור וגלוי, אכן ספיר); ואני איני רואה!".

כשיצא, אמר הרבי מהר"ש בהתפעלות: "ראו עד היכן הדברים מגיעים... יהודי בן שבועים ושבע, מפשט לגמרי מעניני העולם-הזה, והוא יושב ובוכה על כך שלא זכה לגלוי שער הנון!".

האם אתם תלמידי-החכמים? 10 שאלות לחג-השבועות

שאלות:

1. כמה שמות יש לחג-השבועות ומה הם?
2. חג-השבועות נקרא גם בשם 'עצרת'. מהי משמעות שם זה?
3. על מה נדונים בחג-השבועות?
4. מדוע נקרא חג-השבועות בשמו זה?
5. כיצד קשור המספר שלוש לחג-השבועות?
6. מה הם חמשת סוגי הנוזלים שאליהם נמשלה התורה?
7. מדוע נוהגים לאכל מאכלי גבינה בחג-השבועות?
8. דוד המלך נולד ונפטר בחג-השבועות. מי עוד נפטר בחג-השבועות?

גדרני החסידים

חג-השבועות אצל הרבי - מיומנו של חסיד

אין עצב ואין תוגה בעולם

לפנינו קטעים אחרים מיומנו הפרטי של הרב החסיד ר' דוד גולדברג זכרונו-לברכה מירושלים, ששהה אצל הרבי בחג-השבועות תשכ"ג, ולאחר מכן העלה את רשמיו על הכתב. קטע אחד לקוח מתאור הלילה הראשון של החג ב-770:

"כמוכן ששני הימים-טובים (בחויץ-לארץ) עברו בסימן של רוחניות בלבד. בלילה הראשון ישבנו כל הלילה ואמרנו 'תקונו'. בשעה 3 לפנות בקר הופיע אדמו"ר שליט"א ואמר מאמר חסידות דבור-המתחיל 'וכל העם רואים'. בית-הכנסת היה מלא מפה אל פה ולא היה נפר על אף אחד שרוצה לישן למרות השעה המאחרת".

בקטע השני הוא מתאר את האוירה המרוממת בהתעודות עם הרבי, ביום השני של החג:

"הרבי רמז לנגן את הנגון הידוע 'ניע ז'וריצע חלאפצי' וכאן ארע דבר שפדאי לבוא מכל העולם, לראות, לשמע ולהתענג. והוא: באמצע הנגון קם הרבי מכסאו - ואחריו כל הקהל - והתחיל לנופף בידים באפן שכל גופו הקדוש רעד, והתחיל להתרומם. פניו היו נוראות וקמוטות, כאחד הרוצה להרים משא כבד למעלה מכוחותיו, והוא מרכז את כל הכוחות ברגע זה, וכל הקהל באפן אוטומטי התרומם ממקומות מושביהם ושרו בכל הכוחות....

"ברגע זה חשנו שאין עצב ואין תוגה בעולם. איזה ערה לכל התענוגים הגשמיים כנגד תענוג רוחני זה. בעיני רבים נראו דמעות שמחה והבליגו (=התאפקו) הרבה, שלא יתגלה לחויץ. לפנינו נראה איש ככל האנשים, ללא שטרמל וכו', ורואים בו כוחות רוחניים שאינם נתפסים בדיו הפחל (=של העט), רק הלב והמוח מרגיש-מכיר שרק הכוח האלקי הנסתר והנעלם מנהיג ומחיה עצמות יבשות שהיו רגילות לשקע בתענוגים גשמיים שלא חסרים בארצות-הברית..."

לקבלת-התורה - צריך ללכת בשמחה

ספור שספר הרבי הקודם בחג-השבועות (בשנת תש"ה):

לאדמו"ר מהר"ש (נשמתו-עדן) היה חסיד ששמו היה ר' פרץ. ר' פרץ היה 'מלמד', איש נעלה, ועני מרוד. רגיל היה ר' פרץ לבא אל הרבי

בכל תחומי ועניני עבודת-ה':

בכל דבר ודבר חייבים להתגצע ולהשקיע את פנימיות-הנפש. כך בתפלה, כך באהבת-ישראל וכך בכל יתר מצוות התורה.

עלינו לדעת, שבעניני קדשה - אין 'מתנות חנם'. אי-אפשר לנהל חיים קלילים, ולרצות להגיע להשגים מרשימים.

בעניני העולם-הזה, הדבר אפשרי: לפעמים קונים פרטיס-הגלה בסכום פעוט ופתאום זוכים בפרס הגדול. אפשר לקום בקר אחד ולגלות שאיזה דוד זקן הוריש לנו ירשה 'שמנה' וברגע אחד נעשינו עשירים גדולים.

לא כך בעניני עבודת-ה'. כאן, אם באמת רוצים להתקרב אל ה', מכרחים להתאמץ; להשקיע את כל כוחות נפשנו.

אבא/אמא: לסיים, הנה ספור קצר ומאלף (הממחיש את תכן הדברים הנזכרים-לעיל):

מספרים על איש העסקים והנדבן החסיד, ר' יוסף-יצחק גוטניק מאוסטרליה, שפעם אחת שאל את הרבי כמה עליו להפריש מכספו כדי לקיים מצות-צדקה-בהדור, כראוי לעשרו.

תשובת הרבי היתה: כל עוד הנתנה קלה ולא מרגשת (בחשבון-הבנק), אין זו מצות-צדקה-בהדור. מצות-צדקה-בהדור מקימים רק כאשר מתאמצים ונותנים סכום שלא קל להפרד ממנו...

שכן, כאמור, בעניני תורה ומצוות חייבים להתגצע ולהשקיע את כל כוחות הנפש.

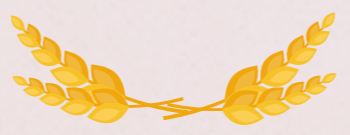
יהי-רצון שנוזקה כלנו לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות (הנפש)!

(על-פי ליקוטי-שיחות, חלק ב', עמ' 566 והלאה)

ילד/ילדה: מוכנת אם-כך ההתרגשות המיוחדת שצריכה למלא את לבנו בחג-השבועות, שבו אנחנו מקבלים מחדש את התורה!

לכן גם, זהו הזמן המתאים לקבלת החלטות-טובות בכל הקשור ללמוד תורה. ראשית, עלינו להתחזק בקיום תקנות הלמוד של רבותינו נשיאנו (השעורים היומיים בחמש, תהלים, תנאי ורמב"ם). ולאחר מכן, כדאי וחשוב לקבל החלטות-טובות נוספות הקשורות בלמוד שאר חלקי התורה.

(על-פי 'התועודות' תש"ג, חלק ג', עמ' 273 והלאה)

בנפש שלנו יש 'פנימיות' (=פנימיות-הנפש) ויש 'חיצוניות' (=חיצוניות-הנפש).

כאשר אנחנו עסוקים בפעלה שיש לנו חשק לעשותה (לדגמה, קריאת ספר מרתק או השתתפות במשחק אהוב) - פנימיות-הנפש שלנו שתפה לאותה פעלה. הסימן לכך הוא, שבמצב הזה אפשר לדבר אלינו או אפילו לקרא בשמנו, ואנחנו כלל לא נשמע... והסבה לכך היא, שכל הנפש שלנו שקועה בספר או במשחק.

לעמת זאת, כאשר אנו מבצעים פעלה ללא חשק, אלא מתוך הכרח בלבד - רק חיצוניות-הנפש שלנו שתפה לאותה הפעלה. ההוכחה לכך היא, שבמקרה הזה, כל התרחשות הכי-קטנה בסביבתנו, תסיח את דעתנו.

אבא/אמא: וכך גם בלמוד תורה:

כאשר אנו לומדים תורה באפן שטחי בלבד, רק חיצוניות-הנפש שלנו נוטלת חלק בלמוד.

אם אנחנו רוצים שגם פנימיות-הנפש שלנו תהיה שתפה בלמוד - עלינו ללמד תורה בעיון ובהעמקה.

אדם שברך בכשרונות מצינים אך הוא לומד תורה שלא מתוך יגיעה - עליו נאמר "לא יגעת ומצאת - אל תאמין!". אין אפשרות 'למצא' את האצרות האלקיים הגנוזים בתורה, אם עוסקים בה בלי מאמץ ויגיעה. לעמתו אדם שאולי איננו מכשר כל-כך, אבל הוא כן מתגצע בתורה, מבטח לו שיקים בו "יגעת ומצאת - תאמין!".

ילד/ילדה: חשיבותה של היגיעה היא לא רק לגבי למוד תורה, אלא גם

נקודה משיחה

ילד/ילדה: בכרפת-התורה שמברכים כל בקר אנחנו אומרים, "ברוך אתה ה' נותן התורה". לא אומרים "ברוך אתה ה' שנתת תורה", פעם נתת, אלא "נותן", בלשון הווה. היום אתה נותן לנו את התורה. כי כאשר יהודי לומד תורה, עליו ללמד אותה בחיות ותרה, כאלו היום הזה ממש התורה נתנת לו מאת ה' יתברך.

אבא/אמא: דבר זה נכון בכל יום ויום. אבל בחג-השבועות, זמן מתן תורתנו, הענין הזה מתחזק פי כמה. נאמר בפסוק "הימים האלה נזכרים ונעשים". כלומר, כאשר אנחנו 'מזכירים' ומצינים חג מסים, אותם מארעות שהתרחשו באותו חג בפעם הראשונה, חוזרים "ונעשים" פעם נוספת. במלים פשוטות: בכל שנה ושנה בחג-השבועות - נעשה ונפעל שוב מתן-תורה!